

Sygn. akt: I C 248/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Legnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Tabor-Wytrykowska
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Jagiera

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa powodów S. B. i P. B.

przeciwko pozwanemu A. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powodów S. B. i P. B. solidarnie kwotę 4 000,00 zł (cztery tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 września 2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1 357,54 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Legnicy) kwotę 121,26 zł tytułem brakujących w sprawie kosztów sądowych, wydatkowanych tymczasowo z budżetu tutejszego Sądu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi P. B. kwotę 659,46 zł tytułem różnicy między kosztami pobranymi a należnymi.

Sygn. akt I C 248/13

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu A. B. (B.) powodowie P. B. i S. B. wnieśli o solidarne zasądzenie na ich rzecz kwoty 4 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu swego roszczenia powodowie podali, że dnia 16 marca 2012 r. zakupili od pozwanego samochód R. (...) za kwotę 17500 zł. Natychmiast po zakupie auta wystąpiła w nim wada całkowicie uniemożliwiająca jego użytkowanie – niesprawna turbosprężarka. Pismem z 20.02.2012 r. powodowie wezwali pozwanego do doprowadzenia pojazdu do stanu zgodnego z umową. Pozwany nie ustosunkował się do żądania. Żądana kwota 4000 zł odpowiada kwocie, jaką powodowie ponieśli na dokonanie naprawy pojazdu.

Pismem z dnia 18.06.2012 r. powodowie wezwali pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 4.000 zł. Pismo to pozwany odebrał w dniu 25.06.2012 r.

Pomimo upływu terminu podanego w wezwaniu, pozwana strona nie uregulowała należności.

W dniu 21.11.2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o Sygn. akt VI Nc-e 1716969/12, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa, w uzasadnieniu sprzeciwu podając, że powodowie zakupili pojazd używany i musieli liczyć się z koniecznością wymiany pewnych jego części. Ponadto podkreślił, że powodowie dokładnie zbadali pojazd przed zakupem i był im znany jego stan techniczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 marca 2012 r. powodowie P. B. i S. B. zakupili od prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży samochodów pozwanego A. B. samochód R. (...) za kwotę 17500 zł.

dowód: faktura nr (...) z dnia 16.03.2012 r., k. 25

zaświadczenie z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, k. 23

kserokopia dowodu rejestracyjnego, k. 63-64

zeznania świadka H. K., k. 90

zeznania świadka K. S., k. 88-89

zeznania świadka W. P., k. 91-92

zeznania świadka M. P., k. 92

przesłuchanie stron, k. 109-111

W dniu 19 marca 2012 r. w aucie wystąpiła wada całkowicie uniemożliwiająca jego użytkowanie – niesprawna turbosprężarka. Pismem z 20.02.2012 r. powodowie wezwali pozwanego do doprowadzenia pojazdu do stanu zgodnego z umową. Pismo to pozwany odebrał w dniu 21.03.2012 r. Pozwany nie ustosunkował się do żądania.

dowód: pismo z dnia 20.03.2012 r., k. 27, 28

przesłuchanie stron, k. 109-111

opinia biegłego L. S., k. 138-152

Powodowie naprawili pojazd we własnym zakresie, ponosząc z tego tytułu koszty nie mniejsze niż 4000 zł.

dowód: paragony i faktury, k. 29-32

przesłuchanie stron, k. 109-111

opinia biegłego L. S., k. 138-152

Pismem z dnia 18.06.2012 r. powodowie wezwali pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 4.000 zł. Pismo to pozwany odebrał w dniu 25.06.2012 r.

dowód: pismo z dnia 18.06.2012 r., k. 26, 28

Pismem z dnia 04.07.2012 r. pozwany odmówił zapłaty

dowód: pismo z dnia 04.07.2012 r., k. 75

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie.

Strony łączyła umowa sprzedaży, do której zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z dnia 5 września 2002 r.).

Wedle treści art. 8 ust. 1 tej ustawy jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów. Zgodnie z treścią art. 8 ust. 3, jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione. Z kolei wedle art. 8 ust. 4 zdanie 1, jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy.

Odnosząc te regulacje do niniejszej sprawy: jak wykazało postępowanie dowodowe, zakupiony przez powodów pojazd okazał się niezgodny z umową, gdyż z uwagi na niesprawność turbosprężarki nie nadawał się do celu określonego przez kupującego przy zawarciu umowy. Powyższe znajduje potwierdzenie w wynikach postępowania dowodowego, zaś z mocy art. 8 ust. 3 ww ustawy należało uznać że sprzedający okoliczność tą przyznał, nie reagując na wezwanie do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową. Podnoszone w tym zakresie przez pozwanego zarzuty nie znalazły potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego. Niewątpliwie jest, że powodowie dochowali terminu na zgłoszenie żądania (art. 9 ww ustawy). Wobec nieuczynienia przez sprzedawcę zadość żądaniu powodów o doprowadzenie towaru do stanu zgodnego z umową, nabyli oni uprawnienie do domagania się obniżenia ceny o kwotę odpowiadającą poniesionym kosztom naprawy.

Wysokość zasądzonej kwoty wynika z przedstawionych dokumentów w postaci paragonów i faktur dokumentujących naprawę, zeznań powoda P. B., jak też koreluje z wnioskami opinii biegłego L. S. (2), która została sporządzona rzetelnie przez osobę dysponującą konieczną wiedzą dla oceny sprzedanej rzeczy, jak i wyceny jej wad.

Reasumując, należało na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego orzec jak w punkcie I wyroku.

Orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z treścią którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), i § 6 pkt. 0033 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Ponieważ powodowie ponieśli koszty procesu w kwocie 1357,54 zł (600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika –adwokata, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 200 zł tytułem wpisu od pozwu, 540,54 zł – tytułem zaliczki na koszty opinii biegłego), należy im się od pozwanego zwrot kosztów procesu w takiej właśnie wysokości.

W punkcie III Sąd orzekł na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W toku postępowania została bowiem wydatkowana przez Skarb Państwa kwota 121,26 złotych tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa świadka na rozprawie. Mając powyższe na względzie, należało kwotą tą obciążyć w orzeczeniu kończącym stronę, która proces przegrała.

W punkcie IV Sąd orzekł na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zwracając powodowi P. B. różnicę między uiszczoną zaliczką a kwotą wydatkowaną na wynagrodzenie biegłego.